

[Poulsgaard]

tage både 10, 12 og 14 programmer ned, og med det bras, man laver i Danmarks Radio, er der overhovedet ikke en chance for, at der er nogen som helst, der vil tage Danmark. Så kommer dansk sprog og kultur virkelig i fare. Derfor skulle vi selvfølgelig allerede nu forberede os på den nye tid, der kommer. Men det agter ministeren altså ikke at være med til.

Nu sagde ministeren jo, at jeg var ude efter at kaste grus i maskineriet. Nej, jeg er ikke ude efter at kaste grus nogen som helst steder, men jeg er ude efter at få lidt sund fornuft ind også i Danmarks Radio. Kan ministeren huske, dengang vi havde en Niels Grunnet? Han kunne læse nyhederne op på dansk, sådan at man kunne forstå dem. I dag er der 20 mennesker til at læse de telegrammer op, for det er jo kun telegramstilen, man stadig væk kører, og man afbryder folk, så snart de har lidt at sige, der ikke passer ind i den herskende klike derude, vor tids herremænd.

Nu har jeg fået refereret – jeg har ikke selv set udsendelsen – at hr. Bertel Haarder var i TV i går aftes, hvor han simpelt hen blev afbrudt hele tiden. Her vil jeg gerne give hr. Bertel Haarder nogle roser og håbe, han kan få venstres gruppe med, for det, hr. Bertel Haarder er begyndt på, skal virkelig følges op. Der er der et mandfolk, der tør sige noget. Men det er jo det: vi tør jo ikke sige noget, i hvert fald ikke, hvis man er radiorådsformand. Man skal gå derude, og man skal gerne holde sig gode venner med dem alle sammen. Og det er da nemt at holde sig gode venner med folk, når bare man giver dem, hvad de vil have, og man ikke stiller krav til dem. Men så kan man bare ikke samtidig påberåbe sig at være ansvarlig politiker. Når man er valgt til at varetage Danmarks seeres interesser, skulle radiorådsformanden beskæftige sig lidt med det fremfor at varetage medarbejderinteresser.

Man kunne også i avisen den 16. marts 1980 se den daværende radiorådsformand, Ole Espersen, udtale, at den nuværende mødevirksomhed i Danmarks Radio har taget et sådant omfang, at ansættelse af 9 medarbejdere nu er nødvendigt for at opveje produktionstabt ved de mange møder. Og det nye, man har fundet på derude, er noget, der kaldes samråd og dirigering, og det kalder man – fuldstændig uden sans for humor – SOD.

Det skulle selvfølgelig have været SOS, der var udsendt fra Danmarks Radio. Det er jo fuldstændig vanvittigt – jeg ved ikke, om det passer; nu skal man jo passe på, hvad man siger heroppefra – men jeg har hørt, at man endda kan finde på at holde møder om, hvad farve toiletsæben skal have ude på de forskellige toiletter, men det tror jeg nu ikke på passer.

Men alt det står jo bare godt til, skal vi tro landets kulturminister. Der er som sagt nok grund til at kigge en lille smule hist og pist, men der skal overhovedet ikke ske de mindste ændringer, hvis det står til kulturministeren, og vi må desværre bare konstatere, at kulturministeren har flertal i denne sal. Det er jo fantastisk, at hun kan have et flertal for disse synspunkter, når vi ved, hvordan vi er ude af samklang med den danske befolkning. Men vi må indrømme, at hun har dette flertal, og så er det jo lige meget, hvad alle mulige andre mennesker siger.

Den 30. november 1979 – det er godt nok nogen tid siden – udtalte direktør Ole Stig Lommer, formand for reklamebureauernes brancheforening, i Børsen, at danskerne elsker reklamer, og at annoncørerne omgående ville bruge TV til at reklamere i, hvis det var muligt. Det har han da ret i, det ved vi godt, men han tilføjer også, at der ikke ville ske den bladdød og alt det, som man frygter ville ske.

Det er da ganske givet, at hvis jeg var forretningsmand og skulle bruge Danmarks Radio og TV til reklame, kunne jeg da ikke være sikker på, at alle hører eller ser det. Skulle jeg have 120 pct.s udnyttelse af den effekt, var jeg da nødt til at følge op med annoncer i dagbladene. Ministeren kan jo ikke dokumentere, at annoncemængden i dagbladene er gået ned i et eneste land i kraft af reklamer i radio og TV. Men man har altså fået en vrangindstilling til alt, hvad der har med reklame at gøre, fordi man stadig væk er bange for, at man så vil komme til at sælge det til folk, som folk vil have, og så kan man ikke opdrage dem. Så var der måske knap så mange røde derude. Så kunne man ikke i så høj grad bruge den anstalt til at indoktrinere den danske befolkning, for det er det, man har brugt den til, og derfor vil man simpelt hen ikke af med den magt, man har, og det misbrug, man har; man kan indoktrinere den danske befolkning, men det er bare simpelt